

De communistische beweging is in gevaar

Saiad Saiadov

Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan

Marxistische Studies Nr. 43, 1998

De communistische beweging heeft een grote en eervolle geschiedenis. Aan de wieg ervan stonden de grote denkers en revolutionairen Karl Marx en Friedrich Engels. Hun vlammende oproep "Proletariërs aller landen, verenigt u!" verspreidt zich reeds lang succesvol over heel de wereld. Hij drukte de eenheid en broederschap uit van alle werkers, hun gemeenschappelijk belang en werd een revolutionaire vlag voor de communisten in heel de wereld.

De ideeën, uitgedrukt in die revolutionaire oproep, waren de basis voor de strijd van de grote volgelingen van het marxisme, Lenin, Stalin en anderen, voor de idealen van vrijheid en geluk voor de werkmensen. En vandaag maken die ideeën het wezen uit van alle activiteiten van de echte communisten, die altijd in de voorhoede staan van de revolutionaire krachten en de vlag van het marxisme-leninisme hooghouden. Hun eenheid, de vereniging van hun inspanningen blijven een belangrijke voorwaarde voor het welslagen van de anti-imperialistische revolutionaire strijd, een belangrijke voorwaarde voor nieuwe overwinningen van het socialisme, alhoewel dit vandaag een ernstige crisis doormaakt en zijn overlevingskracht moet bewijzen.

De binnenlandse en buitenlandse vijanden van het socialisme hebben de Sovjet-Unie vernietigd

Op de grens van de XXIe eeuw is de grote unie van volkeren, de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken, die meer dan zeventig jaar zijn levenskracht had aangetoond, ineengestort en verdwenen van de aarde door het verraad aan de ideeën en principes van het marxisme-leninisme.

In die historische periode maakten de volkeren en republieken, die zich verenigd hadden in deze machtige, broederlijke internationale unie, een nieuwe etappe door in hun sociale, politieke, economische, morele en culturele ontwikkeling. Ze veranderden ten gronde hun sociaal leven op alle vlakken en realiseerden een nieuwe, hoge, sovjetlevensstijl. De achterlijke volkeren van vroeger veranderden in ontwikkelde socialistische naties.

Maar de Sovjet-Unie van 15 broedervolkeren heeft niet kunnen stand houden door de activiteit van de binnenlandse en buitenlandse vijanden van het socialisme. De Sovjet-Unie werd vernietigd, het sovjetsysteem afgebroken en vervangen door een burgerlijk systeem.

De val van de Sovjet-Unie en de contrarevolutie hebben de volkeren tegen hun wil met geweld in de kapitalistische put gesleept en catastrofes veroorzaakt op alle gebieden: de productie stuikt ineen, nooit geziene werkloosheid, het oplazen van economische en menselijke relaties, bloedige conflicten tussen nationaliteiten, uitverkoop van het volksbezit, verpaupering van de meerderheid en verrijking van enkelen.

De kapitalistische integratie van de staten heeft tot doel een unie van "soevereine staten" te vormen op basis van burgerlijke wetten. De verraders van de USSR schiepen de voorwaarden voor de opdeling van de "soevereine staten" in invloedssferen van de grote kapitalistische staten. Om die toestand te bestendigen werd een nieuwe statengemeenschap - het GOS - geschapen, die niet in staat is om de belangen van deze unie als geheel of van de afzonderlijke staten, te verdedigen.

De val van de Sovjet-Unie heeft geleid tot een totale crisis en sociale catastrofe in alle gewezen republieken, ook in Azerbeidzjan. De economie is vernietigd, de werkloosheid groeit met de dag en dreigt 95% van de actieve bevolking te treffen. De desindustrialisering heeft 90 % van de productiecapaciteit vernietigd. De productie van landbouwmachines is ontmanteld. De landbouw zelf stuikt ineen en brengt alsmaar minder voort. De intellectuelen verlaten het land en voeren de nieuwe technologie weg naar het buitenland. Het morele leven van het volk wetenschap, scholen en nationale cultuur zijn een ruïne. In de republiek Azerbeidzjan heersen wetteloosheid, speculatie en immoraliteit. De hoogstaande socialistische levensstijl die het volk had bereikt gedurende de periode van de USSR, is verdwenen. Criminaliteit is een sociaal systeem geworden, corruptie en omkoperij de sociale norm.

Zoals in Rusland en andere gewezen sovjetrepublieken hergroepeert de economisch heersende klasse zich. Het geld vloeit van de private "kleinhandelskapitalist" naar de concerns, trusts en privé-banken. Deze worden supermonopolies.

De grote banken verslinden de kleine, versmelten met het staatsapparaat en drijven de uitbuiting op. De grote kapitalistische mogendheden verscheuren ons land. Vandaag is al onze rijkdom, in de eerste plaats de petroleum, in handen van de Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk en Rusland. Maar het volk krijgt letterlijk niets. Alles verdwijnt in de zakken van de miljonnairs en uitbuiters. Het staatsmonopoliekapitaal heerst in het economisch leven. De banken en monopolies dienen het kapitaal van de nomenklatura van de vroegere Communistische Partij van Azerbeidzjan, de industriedirecteurs, de meest reactionaire intellectuelen en van alle burgerlijke zogezegde patriottische en democratische krachten.

Toch zijn de 'radicale democraten', de burgerlijke politiekers, het financieel kapitaal en het partijnomenklatura-kapitaal, steunend op privé-ondernemerschap en vrije kapitalistische markt, niet in staat de maatschappij een perspectief te bieden en ze leiden de ene nederlaag na de andere. De vorming van een zogenaamde burgerlijke klasse, waarop ze gehoopt hadden in hun antisocialistische acties, is niet doorgegaan. Het volk begrijpt elke dag beter de catastrofale vergissing van de ingeslagen 'democratische'

koers en kan zich overtuigen van de antivolkse inhoud van hun wilde kapitalisme dat gewelddadig wordt opgelegd aan de maatschappij.

Deze antivolkse politiek heeft massale ontevredenheid gewekt in alle lagen van de bevolking. Het gevaar bestaat dat Azerbeidzjan zelf vernietigd wordt, het gaat nu om een kwestie van 'leven of dood'. De bevolking begint steeds meer te spreken over de grote waarden die werden opgebouwd in de Sovjet-Unie.

De perestrojka van Gorbatsjov heeft het antistalinisme omgevormd tot antileninisme en antimarxisme

Nu rijst de vraag: hoe kon na zulke successen de USSR uiteenvallen en het kapitalisme hersteld worden in Oost-Europa ?

Eén van de voornaamste drijvende krachten van de val van de USSR waren de hoogste echelons van de gewezen Communistische Partij van de Sovjet-Unie en de leiders van de communistische en arbeiderspartijen in de Europese socialistische landen. Precies zij stonden aan het hoofd van de burgerlijke contrarevolutie en traden samen op met het "zwarte" en buitenlandse kapitaal, samen met de nakomelingen van de door de revolutie omvergeworpen grootgrondbezitters en burgerij, met de erfgenamen van de ideeën van de sociaal-revolutionairen en mensjewieken, van de antipartijgroepen binnen de CPSU en de burgerlijke elementen die verpletterd waren door het leninisme en de verraders van de communistische ideologie in de Europese socialistische landen. De ideologische vlag van deze contrarevolutionaire krachten was eerst het razende antistalinisme. Tijdens de perestrojka van Gorbatsjov vormden de revisionisten dit om in antileninisme en antimarxisme.

Dit verklaart het feit dat de contrarevolutie de CPSU niet moest uiteenjagen in de Sovjet-Unie en de Oost-Europese socialistische landen, want de partijen ontbonden zichzelf. De partijbureaucraten toonden zich volmaakt onverschillig. Ze pleegden verraad en riepen de werkers niet op om hun partijhoofdkwartieren en infrastructuur te beschermen.

De crisis van de CPSU in de USSR lag aan de basis van drie tendensen.

De eerste, het democratisch platform binnen de CPSU, stond op anticommunistische standpunten, maar bleef formeel binnen de communistische partij tijdens de eerste etappe van de perestrojka.

De tweede, de centristische' tendens had rechtse sociaal-democratische standpunten. Ze bestond vooral uit de partocraten van Gorbatsjov. Eerst organiseerde die tendens zich in de Socialistische Partij van de Werkers en andere kleinburgerlijke partijen van kleine ondernemers. Ze streden actief tegen het leninisme en "vóór het vreedzame ingroeien van het socialisme in het kapitalisme", neutraliseerden de partijleden en beletten daardoor dat de communisten zich zouden hergroeperen op basis van het marxisme-leninisme. Op die basis werden vele partijen gevormd. De bekendste ervan is de Communistische Partij van de Russische Federatie (Zjoeganov).

De derde richting is de marxistisch-leninistische. Ze ontstond binnen in de CPSU en werd de basis van een reeks communistische partijen. Als eerste van dit blok werd de Communistische Partij van Bolsjewieken van de Sovjet-Unie gevormd onder leiding van de echte marxist-leniniste Nina Andrejeva. Reeds bij de dageraad van de perestrojka-gorbastrojka verklaarde ze openlijk dat ze "de principes van het marxisme-leninisme niet kon opgeven" op een ogenblik dat de Zjoeganovs, Shenins, Ryskovs in Moskou, en de Achmedovs in Azerbeidzjan, op een "verantwoordelijke manier" de goede bedoelingen van de perestrojka en glasnost uitlegden en de standvastige communisten "conservatieven" noemden.

Die partij is de enige partij in Rusland, die geen stap afweek en zal afwijken van het marxisme-leninisme en communistische eerlijkheid bedrijft tegenover de andere echt communistische partijen; zij strijdt consequent voor de vereniging van de communisten van de vroegere USSR in één organisatie en voor de eenheid van actie in de internationale communistische beweging.

Verder werd het Verenigd Front van Werkers gevormd, de Russische Communistische Arbeiderspartij, de Russische Partij van Communisten, de Communistische Partij van de Sovjet-Unie en andere.

Gelijkaardige tendensen bestaan in de communistische beweging in de gewezen sovjetrepublieken. Nu functioneren op basis van die tendensen in elke republiek communistische en arbeiderspartijen, bewegingen en bonden van communisten. Onder deze partijen is er geen eenheid over de belangrijkste vraagstukken van de internationale communistische beweging. Het is dan ook niet toevallig dat er in de gewezen Sovjet-Unie geen ééngemaakt centrum bestaat van de communisten, op basis van het marxisme-leninisme en het socialistisch proletarisch internationalisme. Maar er bestaan twee tegengestelde verbonden van communisten: de Unie van Communistische Partijen-Communistische Partij van de Sovjet-Unie en de Unie van Communistische Partijen-Communistische Partij van Bolsjewieken van de Sovjet-Unie.

Tegenwoordig is het 'directeurencorps', de verkochte legerleiding en andere officieren, het partij- en nomenclaturakapitaal van de gewezen CPSU volledig meegesleept in het herstel van het kapitalisme. Deze krachten zijn overgestapt naar de economische en administratieve structuren van de contrarevolutionaire elite. De meerderheid van de partijsecretarissen van wijken, steden, districten, de Centrale Comités van de Communistische Partijen van de gewezen sovjetrepublieken, zijn businessmen geworden, beursspeculanten, bankiers, ondernemers en vooraanstaande figuren in de burgerlijke staatsorganen. Ongeveer vijftig secretarissen van de CP's van de gewezen sovjetrepublieken zijn president geworden, premier, of leiden de maffiaregimes van de burgerlijke elite.

Dit alles geeft aan het contrarevolutionaire kapitaal de mogelijkheid om niet enkel presidenten, premiers, ministers en volksvertegenwoordigers om te kopen en te bewerken, maar ook vele politieke partijen en zelfs hele lagen van de werkende massa's.

In die omstandigheden is zelfs de communistische beweging in haar geheel niet gevrijwaard van de invloed van het contrarevolutionaire kapitaal. De feiten bewijzen het.

Bijvoorbeeld, in die tendens functioneren in de USSR zelfs enkele partijen die schuilgaan achter het uithangbord van een communistische benaming. Het zijn de sociaal-democratische 'communistische' partijen, vooral actief in Rusland en met bondgenoten in de verschillende regio's van de vroegere Sovjet-Unie. Het zijn vooral de Unie van Communistische Partijen- Communistische Partij van de Sovjet-Unie (onder leiding van Oleg Shenin) en de Communistische Partij van de Russische Federatie (onder leiding van Gennadi Zjoeganov), die duidelijk in de supermonopolies het perspectief zien voor hun verdere politieke activiteit en economische welstand.

De antileninistische tendensen ontwikkelen zich ook in de communistische bewegingen die zich ontwikkeld hebben in de gewezen sovjetrepublieken. Bijna in alle gewezen sovjetrepublieken functioneren twee of drie communistische partijen op basis van uiteenlopende platformen. Dit proces grijpt ook plaats in de communistische beweging van Azerbeidzjan. Het is helemaal niet toevallig dat er vandaag in Azerbeidzjan twee communistische partijen bestaan: de Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan, die zelfstandig toetrad tot de internationale communistische beweging, en de Communistische Partij van Azerbeidzjan.

De Communistische Partij van Azerbeidzjan betrad, na haar ontbinding in 1991, opnieuw de historische arena; ze werd heropgericht en begon te werken onder leiding van Saiad Saiadov en werd geregistreerd door het ministerie van Justitie van Azerbeidzjan. Maar tijdens het proces van registratie (november 1991 tot november 1993) richtte een groep mensen, onder leiding van Achmedov Ramiz eerst de Partij van Sociale Gerechtigheid op, daarna de Nieuwe Communistische Partij van Azerbeidzjan, en onder die naam werd ze geregistreerd. Dit gebeurde in opdracht van de leiders van de UCP-CPSU, Shenin en Kopsjev; zij wilden Saiad Saiadov niet in de partijleiding toelaten. In de korte tijd dat de Communistische Partij van Azerbeidzjan onder leiding stond van Achmedov toonde ze zich in de praktijk geen communistische partij. Ze streed en strijdt niet voor een maatschappij op basis van de principes van het socialisme, ze erkent de leuze "Proletariërs aller landen verenigt u!" niet en evenmin de leidende rol van de arbeiderklasse, de dictatuur van het proletariaat, het proletarisch internationalisme en de revolutionaire weg naar het socialisme. Ze steunt de pro-kapitalistische politiek, de politiek van het privé-eigendom, de markteconomie, de privatiseringen, en ze ontkent de socialistische principes van sociale staatspolitiek: ze is tegen gratis onderwijs, gratis gezondheidszorg, gratis woongelegenheden, recht op arbeid, vakantie, enz. Jammer genoeg volgt de partij, nu Achmedov is uitgesloten onder druk van de basisleden, nog steeds dezelfde lijn. Het is een liberaal-burgerlijke sociaal-democratische partij. Haar benaming is enkel een façade om terug te keren in de rangen van de communistische beweging en die van binnenuit te vernietigen.

In die partij zitten vooral gewezen partijbonzen, leden van partijclans, gangsters, die altijd al volop onder de invloed van de nomenklatura stonden. De CPA ondersteunt en propageert de activiteit van de Unie van Communistische Partijen - Communistische

Partij van de Sovjet-Unie en van andere partijen die deel uitmaken van de UCP-CPSU; ze verdoezelt het proletarisch karakter van het leninisme en hindert de marxistisch-leninistische propaganda in Azerbeidzjan.

Over de Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan

Nu enkele woorden over onze partij, de Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan. Zij bestaat en ontplooit haar politiek activiteit en partijwerk als een zelfstandige politieke beweging sedert 1975, toen ik nog werkte in het apparaat van het Centraal Comité van de CP van Azerbeidzjan. Afhankelijk van de omstandigheden van het werk en de periode handelde ze onder verschillende benamingen. Eerst werkte ze clandestien met zeven eerlijke communisten in het apparaat van het CC onder de naam Bolsjewieken binnen de CPSU; Ze kwam op tegen de schending van de leninistische normen van het partijleven vanwege het Politburo van de CPSU en het Bureau van het Centraal Comité van de CP van Azerbeidzjan, onder meer tegen clangeest, omkoperij, verkeerde kaderpolitiek en tegen inbreuken op de leninistische principes inzake nationale politiek, de economische wetten van het socialisme, de grondwet van de USSR, enz. Daarna, in de periode van Gorbatsjovs perestrojka, 1985-1988, werkte ze reeds als een echte partij, onder de benaming Sociaal-democratische Revolutionaire Partij van Azerbeidzjan - op het platform van Bolsjewieken binnen de CPSU. Later, in 1988 tot 1991, onder druk van de autoriteiten die de activiteit van de communisten verboden in de republiek, vormde ze zich om en werkte opnieuw onder de naam Bolsjewieken binnen de CPSU. Van oktober tot november 1994 werkte ze onder de naam Communistische Partij van Azerbeidzjan. Omdat met de hulp van de burgerlijke staatsstructuur Ramiz Achmedov had beslag gelegd op die benaming, werkte onze partij van 1994 tot maart 1995 onder de naam CPA-Platform USSR. Vanaf april 1995 noemen we Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan en zo werden we officieel geregistreerd door het ministerie van Justitie op 19 september 1995. Onze Partij handelt vanuit het leninistische bolsjewisme en strijdt voor de vestiging van de principes van marxisme-leninisme, socialisme, communisme en het internationalisme in Azerbeidzjan.

Om de burgerlijke contrarevolutie in Rusland te verslaan moet de communistische beweging worden gebolsjewiseerd

Zo zijn er in alle gewezen sovjetrepublieken, samen met Rusland, ongeveer 40 communistische partijen. Kan men ze allemaal als echte marxistisch-leninistische partijen beschouwen? Neen, helemaal niet!

De Unie van Communistische Partijen - Communistische Partij van de Sovjet-Unie en zijn machtigste collectief lid, de Communistische Partij van de Russische Federatie, en andere collectieve leden, zijn geen echte communistische partijen. Het zijn burgerlijke, sociaal-democratische partijen. Ze ontkennen de leidende rol van de arbeidersklasse, nemen de leuze "Proletariërs aller landen, verenigt u!" niet aan, erkennen het privé-bezit, de markteconomie, de privatiseringen; ze ontkennen het marxisme-leninisme als ideologie van de arbeidersklasse, het proletarische socialistisch internationalisme, de revolutionaire weg naar het herstel van het socialisme. Ze ontkennen de grondstelling

van de marxistisch-leninistische theorie over de dictatuur van het proletariaat. Hoe kan men ze dan als een communistische partij beschouwen? Tegenover een echte communistische partij staan ze negatief omdat aan hun hoofd de vroegere partijnomenklatura staat die de USSR heeft vernietigd en de CPSU te schande heeft gemaakt door haar verraad.

Met de toetreding van de partij van Zjoeganov tot de UCP-CPSU heeft ze een nieuw karakter gekregen en is ze helemaal afgegleden naar het opportunisme, revisionisme en sociaal-democratie, nog aangedikt met elementen van nationaal-chauvinisme. Dit alles wijst er op dat in de communistische beweging van de gewezen Sovjet-Unie het opportunisme en revisionisme een groeiende bedreiging is geworden. Het gevaar zit er vooral in dat ze in haar zog steeds meer nieuwe communistische organisaties meezuigt uit de regio's van de gewezen Sovjet-Unie.

De communisten moeten weten, en velen weten het allang, dat het tegenwoordig niet mogelijk is de burgerlijke contrarevolutie in Rusland en de Sovjet-Unie te verslaan zonder de bolsjewisering van de communistische beweging. Men kan niet met succes strijden tegen het kapitalisme en zijn restauratie, het socialisme opbouwen, succesvol vechten tegen het imperialisme, voor vrede en veiligheid op de wereld, zonder het opportunisme, revisionisme en sociaal-chauvinisme te liquideren binnen de communistische beweging. De communistische partijen zijn nu verdeeld. Eén deel onder leiding van de UCP-CPSU (Shenin) en de CPRF (Zjoeganov) staat in de feiten op het platform van het mensjewisme, en het andere deel onder leiding van de Unie van Communistische Partijen - Communistische Partij van Bolsjewieken van de Sovjet-Unie, op het leninistische platform; zij zijn echte communisten. Op die manier zijn er op het grondgebied van de USSR uiteindelijk twee vleugels ontstaan, zoals in het begin van de XXe eeuw, de bolsjewistische en de mensjewistische vleugel.

In de communistische beweging is er geen plaats voor aanhangers van Shenin en Zjoeganov, voor aanhangers van Gorbatsjov, die de klassenstrijd en de klassenaanpak van de huidige problemen ontkennen, niet geloven in de dictatuur van het proletariaat, noch in de socialistische revolutie, het herstel van de USSR, maar in plaats daarvan klassencollaboratie, privé-eigendom en zogenaamd politiek pluralisme propageren.

Een nieuwe andere, unie van communisten van de gewezen Sovjet-Unie is noodzakelijk. Ze mag zich niet beschouwen als het verlengstuk van het parlementair systeem of als sociaal-democratie, of als een aanhangsel van de vakbonden, zoals soms enkele anarchosyndicalistische elementen zouden willen. Het moet de hoogste vorm van klassenorganisatie van het proletariaat zijn. De leiders ervan moeten de revolutionaire theorie van het marxisme-leninisme beheersen en onverbreekbaar verbonden met de revolutionaire praktijk.

De internationale communistische beweging heeft een dodelijke crisis overleefd

Na de tijdelijke ontbinding van de Sovjet-Unie speelden zich niet alleen nieuwe processen af binnen de CPSU, maar ook in het geheel van de internationale

communistic beweging. De communistische en arbeiderspartijen die XXe congres van de CPSU navoldden, kwamen in een ideologisch-politieke crisis terecht en begonnen hun aanzien onder de massa's te verliezen. Een aantal communistische en socialistische partijen over de hele wereld zijn overgegaan tot burgerlijk liberalisme of ze werden sociaal-democratische partijen. Dat kwam neer op een volledige breuk met het marxisme, om van het leninisme maar niet te spreken. Deze evolutie tot opportunisme werd bewerkt door het Democratisch platform van de vroegere CPSU en liep met parallel met het 'eurocommunisme'. Dezelfde polarisatie verscherpt zich zowel in de Sovjet-Unie als in de communistische wereldbeweging. Het is een scherpe strijd tussen sociaal-democratie en communisme, tussen mensjewistisch opportunisme en bolsjewistisch marxisme-leninisme. Op dit ogenblik heeft zowel in de Sovjet-Unie als op wereldvlak de rechts opportunistische vleugel de overhand.

Terwijl het imperialisme en de reactie over gans de wereld de communistische ideologie aanvallen, groeit binnenin de communistische beweging separatisme, nationalisme, opportunisme, revisionisme en verraad. Het internationale communisme heeft als nooit tevoren eenheid nodig op grond van het marxisme-leninisme tegen de gemeenschappelijke vijand, gezamenlijke uitwerking van de tactiek en strategie in de klassenstrijd, stopzetting van naijver en onderlinge strijd in de pers. De nederlaag van het socialisme in de Sovjet-Unie heeft een zee van bloed gebracht onder de volkeren en de internationale krachtsverhoudingen gewijzigd. Tienduizenden onschuldige mensen stierven in Abchazië, Zuid-Ossetië, Noord-Ossetië, Transdnjestrië, Tadzjikistan en Ingoesjië. Het conflict om Nagorno-Karabach leidde tot oorlog tussen Azerbeidzjan en Armenië, hoewel beiden lid zijn van het GOS. De oorlog duurt al acht jaar en er zijn een miljoen vluchtelingen. De schepping van 'onafhankelijke republieken' heeft de volkeren van de vroegere Sovjet-Unie tot gijzelaars gemaakt van die oorlogen, werkloosheid, immoreel gedrag, misdaad, agressief nationalisme en chauvinisme, tot een instrument van kapitalistische concurrentie. Onze landen zijn haarden van internationale militaire conflicten geworden. Dit alles vereist dat de communistische partijen en arbeiderspartijen vandaag een klare nationale politiek zouden hebben, die op een soepele manier wordt overeengekomen en die overeenstemt met de actuele nationale verhoudingen in elke republiek.

De Communistische Eenheidspartij van Azerbeidzjan apprecieert enorm de inspanningen van die communistische partijen die vandaag standvastig en onveranderlijk strijden voor de eenmaking van de communistische -en arbeiderspartijen, voor hun gezamenlijke acties in dienst van het socialisme, het communisme, de zuiverheid van de revolutionaire theorie van het wetenschappelijke communisme. In deze kwestie bevinden enkel de CPBSU onder leiding van Nina Andrejeva en haar bondgenoten zich op echt leninistische posities. Op ons maakt vooral de visie van de CPBSU inzake de eenheid van de communisten in de Sovjet-Unie een grote indruk. Het Centraal Comité van de CPBSU maakt de vraagstukken van de éénmaking ondergeschikt aan de leninistische leer en stelt voor om de éénmaking te beginnen vanuit een eenheid van actie, van samenwerking van de communisten in het praktisch werk, met andere woorden, een

'eenheid van onderuit'. De CPBSU strijdt daarbij op een marxistisch-leninistisch platform tegen het opportunisme, revisionisme en separatisme.

De geschiedenis van de Internationale Communistische Beweging toont aan dat haar succes in de strijd voor de communistische idealen altijd afhing van de internationale dimensie van de praktische en theoretische activiteit van elke strijdafdeling, ongeacht de omstandigheden en ongeacht in welk land ze werken. Het internationalisme is een van de onwankelbare grondslagen van de theorie en praktijk van het marxisme-leninisme. Het is ontstaan uit de objectieve vereisten van de revolutionaire strijd en was altijd een bron van kracht voor de krachten van de arbeidersbeweging in elke etappe van hun strijd.

Tegenwoordig bestaat er geen Sovjet-Unie meer, en is de voornaamste kracht van de internationale communistische -en arbeidersbeweging, de Communistische Partij van de Sovjet-Unie, verdwenen. De socialistische landen van Oost-Europa en hun revolutionaire kern, de communistische partijen, bestaan niet meer. In de ontwikkelde kapitalistische landen heeft een deel van de communistische partijen de revolutionaire proletarische standpunten verlaten en ze zijn veranderd in burgerlijke partijen. Een deel is niet in staat vanuit een klassenanalyse een correcte balans op te maken van wat gebeurde in de Sovjet-Unie, is in verwarring en zoekt een 'derde weg'. Een ander deel echter versterkt de marxistisch-leninistische vleugel van de communistische beweging, sticht partijen van het leninistische type, die beantwoorden aan de strijd van de arbeid tegen het kapitaal. De nationaal-democratische beweging in de derde wereld is gedesorganiseerd. Een belangrijke strategische richting van de gemeenschappelijke strijd is nu de steun aan de volkeren van China, Korea, Cuba, Vietnam en Laos, die successen behaald hebben in de strijd voor de opbouw van het socialisme. Zij worden bijzonder heftig aangevallen door het wereldimperialisme onder leiding van de Verenigde Staten. Lenin schreef: "Het kapitaal is een internationale kracht. Om ze te overwinnen is er een internationale unie van de arbeiders nodig... De internationale eenheid van de arbeiders is belangrijker dan de nationale."¹ De internationale solidariteit van communistische -en arbeiderspartijen zal de jonge partijen, die gevormd worden op de ruïnes van de CPSU, toelaten om het wezen van hun strijd correct te begrijpen, de inhoud van die strijd te bepalen, zich te verenigen en samen in één eenheidsfront op te komen voor de heroprichting van de Sovjet-Unie. Vandaag wordt in de hele vroegere USSR voluit gediscussieerd over het parlementarisme, de weg tot herstel van de Sovjet-Unie, en het stalinisme. De positie van onze Partij valt hierin volledig samen met die van de CPBSU. Lenin schreef: "De overwinning van het proletariaat afhankelijk maken van het behalen van de meerderheid van de stemmen in de verkiezingen onder de heerschappij van de bourgeoisie is een ontoelaatbare kortzichtigheid of simpelweg bedrog van de arbeiders."² Wij ondersteunen de mening van de secretaris-generaal van de CPBSU, Nina Andrejeva : "Enkel georganiseerd massaal optreden van de werkers kan de macht teruggeven aan het werkende volk, op de weg van de socialistische revolutie."³ Wat betreft het stalinisme, zijn we het met Nina Andrejeva eens dat vandaag het antistalinisme de gevaarlijkste vorm is van opportunisme in de internationale communistische beweging.

Uit de geschiedenis van de communistische beweging weten we dat er periodes zijn waarin de vraagstukken van de coördinatie van de activiteit van de internationale communistische beweging vanuit één centrum op het voorplan komen. De communistische beweging maakt nu een levensgevaarlijke crisis door. Naar onze mening is nu de tijd aangebroken om te verwijzen naar de historische ervaring en die te gebruiken om de actuele communistische beweging te redden. Dit is vooral nu levensnoodzakelijk, omdat de CPSU, de machtigste partij ter wereld, is verdwenen en vernietigd door haar leiding, die naar het opportunisme was afgegleden en verraad heeft gepleegd.

Leve de leninistische principes van partijopbouw!

Vooruit naar de bolsjewisering van de communistische beweging in de hele Sovjet-Unie!

Voor de eenheid van de communistische partijen van de GOS-landen op basis van het bolsjewisme, het echte marxisme-leninisme !

Mei 1998

Saiad Saiadov is secretaris-generaal van de Verenigde Communistische Partij van Azerbeidzjan.

Noten

De verwijzingen slaan op de Russische uitgave van het werk van Lenin.

1. Lenin, Verzamelde Werk, Deel 40, p.43.
2. Lenin, Verzamelde Werk, Deel 40, p.14.
3. Vperiod, 1 september 1995.